

לשון התקנה^א לדעת האיש^ב, בשני נאמרה^ג
 ודעת האשה^ד, בראשון נודעה^ה
 אמנם בשער האחרון כתובה^ו
 כמענה על הקושיא^ז
 ולשון המשנה למסקנה^ח
 לא משום דרך גבר בעלמה^ט
 אלא לאפוקי פלוגתא^י
 ואולי מכאן פתרון הבעיה^{יא}
 לשיטת הראשונים דמדין תולדה^{יב}
 איך ממעטים ממניינא^{יג}
 והרי היא אחת משלושה^{יד}
 אלא הדרך^{טו} מכריחה התשובה^{טז}.

^א שיטת החזו"א דלשון קדושין הוא תקנ"ח.

^ב החזו"א

^ג במשנה ריש פרק שני נכתבה. האיש מקדש.

^ד הדין שקדושין צריכים להיות מדעת האשה.

^ה נכתבה במשנה הראשונה ע"י לשון המשנה האשה נקנית.

^ו אמנם הציור של קדושין בע"כ כתוב במס' בבא בתרא [שער אחרון בארמית]

^ז הרשב"א העמיד בציור זה בגלל יש מי שהקשה

^ח לשון המשנה "שלוש דרכים" לפי מסקנת הגמ' בדף ג.

^ט לא משום שביאה היא דרך גבר בעלמה כמו שסברה הגמ' ב: למטה שתירץ זה נדחה

^י אלא כמו שתי הגמ' בדף ג. דלשון דרך כתבה המשנה במקום שיש פלוגתא. והסביר שם רש"י שכאן באה המשנה לחלק דדוקא ג' דרכים אלו נקנית אבל יש קנינים שלא נקנית כמו חופה לר"ה.

^{יא} ואולי לפי הסבר זה של רש"י בלשון דרך של המשנה יהיה לנו פתרון לקושיא חמורה [קו' החמד"ש]

^{יב} לפי שיטות הראשונים שהגמ' סברה שחליפין יועילו בקדושין משום שהם מדין קנין כסף. ולשון הריטב"א שהוא תולדה דכסף. [והוא היינו הך אם הרמב"ן והרשב"א והתוס']

^{יג} איך סברה הגמ' שמניין בא למיעוטי חליפין הרי כיון שהם מדין כסף הרי הם בכלל קנין כסף שכתוב במשנה. ולא נתמעט כלל.

^{יד} חליפין נכלל בכלל קנין כסף שהוא אחד משלושה קנינים שכתובים במשנה.

^{טו} לשון דרך שכתבה המשנה שכאמור רק במקום שבא לחלק שיש קנין שלא מועיל.

^{טז} מכריח אותנו שיש כאן מיעוט וזה גופא ראיה שחליפין אינו בכלל כסף.